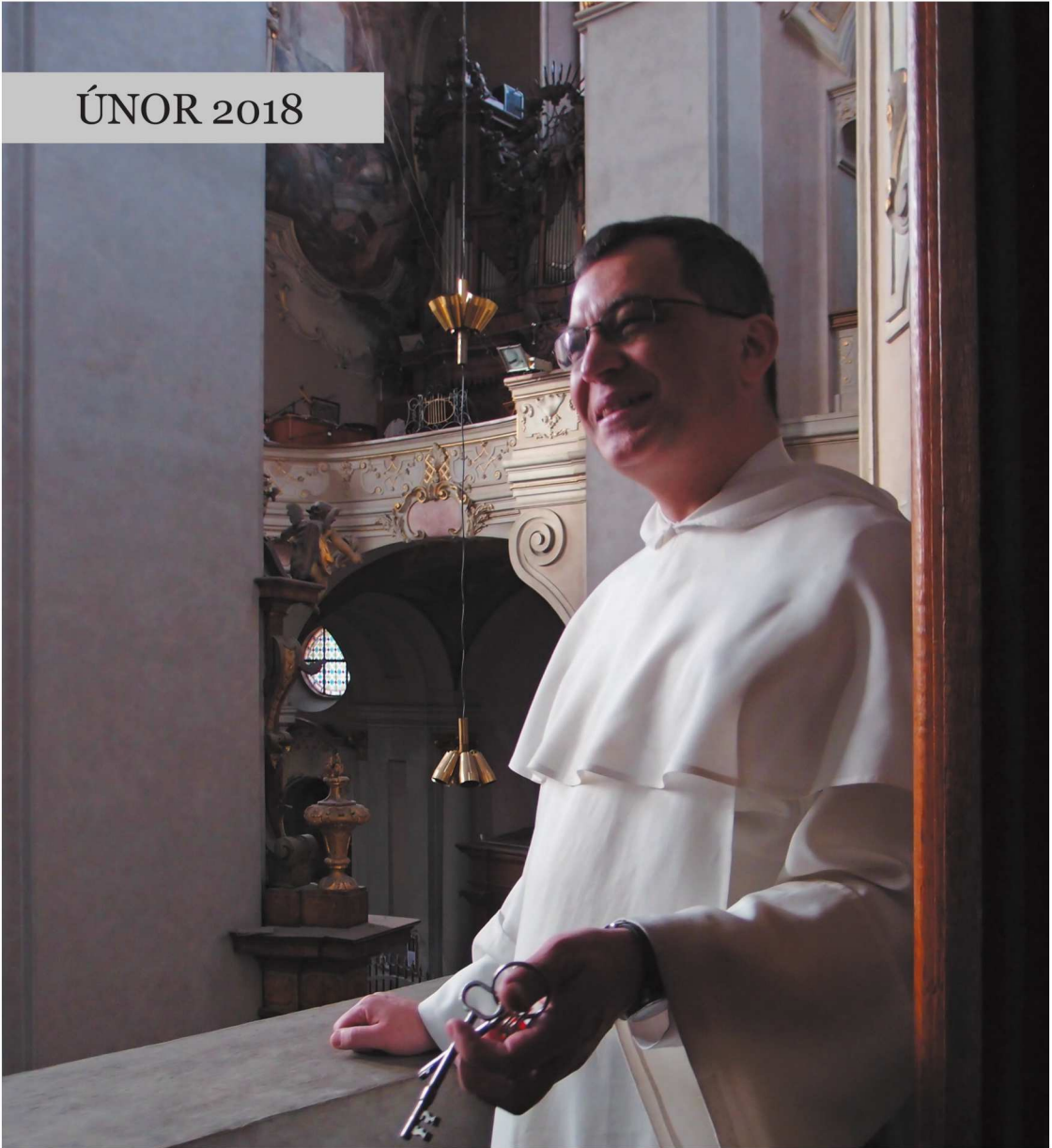

ÚNOR 2018

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

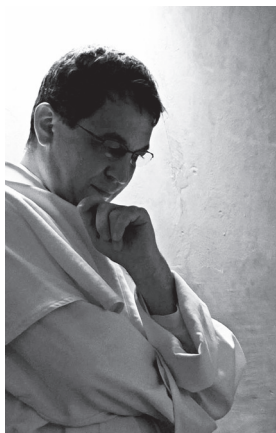

Obsah

Benedikt Mohelník OP: Úvodní slovo	12
Gabriel Malich OP: Provincie před provinční kapitulou 2018	13
Doktorská studia bratří	14
Klerikát	15
Lenka Bernadetta Nezbedová: Společné Vánoce u zdislávek	17
Setkání formátorů LSSD	18
Ze života místních sdružení LSSD	19
22 let OPuscula – odkud se vzalo a kam asi směřuje? Rozhovor s Dagmar Ester Kopeckou	111
Raymond Lagrange OP: Domine, non nisi te	117
Z nabídky nakladatelství Krystal OP	119
Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace únor–březen 2018	I–IV

Milí bratři a sestry,

Hlásání evangelia všemi způsoby je to hlavní, co máme dělat, a všechno ostatní má tomuto úkolu sloužit.

poslední měsíce roku 2017 se nesly v duchu příprav na provinční kapitulu bratří. Děkuji všem, kteří se zapojili do práce v přípravných komisích, i těm, kteří buď sami, anebo v rámci svých komunit zpracovali další podněty pro jednání kapituly. Velký dík pak patří všem, kdo se zapojili do společné modlitby za zdárný průběh kapituly.

Úkolem kapituly je zajistit provincii nové vedení a učinit rozhodnutí o vnitřním životě i o apoštolském působení. Těchto úkolů se kapitula nepochybně zhostí dobře, protože za poslední čtvrtstoletí svobodného života řádu v naší zemi už máme dostatek potřebných zkušeností. Provinční kapitula má ještě hlubší význam. Pro celou provincii představuje příležitost pro opětovné rozpoznání, v čem spočívá aktuálnost charismatu svatého Dominika v době a podmínkách, ve kterých ho uskutečňujeme. Jde o ono *recognitio*, jak o něm hovoří naše základní konstituce. Jeho prvním předpokladem je posilování jednomyslnosti, která se nezakládá ani tolik na shodných názorech na rozličné otázky, jako spíše na vědomí povolání k jednomu apoštolskému poslání. Tato jednomyslnost je o to důležitější, že naléhavých apoštolských úkolů je mnohem více, než kolik jich můžeme s našimi omezenými silami zvládnout. Provinční kapitula rozhoduje přímo o záležitostech a apoštolátu bratří, ale nepřímou se dotýká celé dominikánské rodiny. Proto je kapitula záležitostí nás všech.

Rád bych využil této příležitosti, abych na konci svého mandátu provinciála poděkoval za

spolupráci všem bratřím a sestřám ze všech větví dominikánské rodiny naší provincie. Děkuji všem, kdo na sebe vzali různá officia a podíleli se tak na dobrém fungování našich společenství. Především však chci poděkovat vám všem, kteří jste se jakýmkoli způsobem zapojili do apoštolského působení. Hlásání evangelia všemi způsoby je to hlavní, co máme dělat, a všechno ostatní má tomuto úkolu sloužit. Děkuji za vstřícnost a trpělivost, se kterými jste mě přijímali, a za shovívavost, se kterou jste snášeli mé nedostatky a chyby. Celou naši dominikánskou rodinu svěčuji Božímu milosrdenství a přímluvě ochránkyně řádu Panny Marie, svatého otce Dominika a svaté paní Zdislavy.

fr. Benedikt OP

Provincie před provinční kapitulou 2018

U příležitosti provinční kapituly konané v lednu tohoto roku poslal, ve shodě s řádovými konstitucemi, provinciál všem bratřím zprávu o stavu provincie. Vybíráme z ní několik údajů o klášterech a bratřích.

Česká dominikánská provincie má na svém území čtyři kláštery, z toho tři konventy a jeden dům. Rozmístění bratří je následující (k 1. říjnu 2017):

V pražském konventu trvale pobývá 12 bratří: 10 bratří kněží z provincie, včetně provinciála (z toho dva jsou dlouhodobě v zahraničí na studích), a 2 bratří kněží z Polské provincie.

V plzeňském konventu trvale pobývají 4 bratří kněží.

V olomouckém konventu trvale pobývá 14 bratří: 10 bratří kněží (z toho jeden (fr. Jan) zajišťuje klášter v Uherském Brodě a jeden (fr. Štěpán) učí v zimním semestru na řádové univerzitě Angelicum v Římě), 1 bratr spolupracovník a 3 bratří ve formaci (1 bratr spolupracovník a 2 bratří klerici (z toho jeden ze slovenské provincie).

V domě v Jablonném v Podještědí trvale pobývají 4 bratří: 3 bratří kněží a jeden bratr spolupracovník.

Dále do provincie patří jeden bratr zastávající úřad kardinála arcibiskupa v Praze, jeden bratr je asignován do konventu sv. Dominika a Sixta v Římě, kde vyučuje na plný úvazek na Angelicu, a 7 bratří pobývá mimo komunitu.

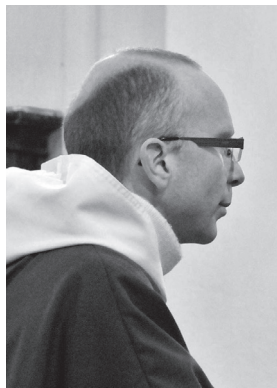
Od poslední kapituly skládali první sliby 2 bratří (ffr. Marek a Václav), slavné sliby 3 bratří (ffr. Damián-Maria, Metoděj a Kliment), jáhenské

svěcení přijali 4 bratři (ffr. Justin, Hyacint, Metoděj a Kliment) a kněžské svěcení 5 bratří (ffr. Gabriel, Justin, Hyacint, Metoděj, Kliment). Zemřeli tři bratři – 5. 3. 2014 fr. coop. Tomáš Zdeněk Zeman (pohřben 15. 3. 2014 v Plzni), 8. 7. 2016 fr. P. Štěpán Stanislav Bečička (pohřben 15. 7. 2016 v Kamenickém Šenově), 30. 12. 2016 fr. P. Bartoloměj Josef Kulhavý (pohřben 7. 1. 2017 v Olomouci).

Celkem má nyní provincie 40 bratří. Celkový počet členů provincie se tak od poslední kapituly (v lednu 2014) snížil o 5 bratří.

*Podle Acta curiae provinciae bohemiae 2/2017
zpracoval fr. Gabriel OP*

Doktorská studia bratří

Pět bratří z naší provincie v současné době pokračuje v postgraduálních studiích.

Blízko dokončení doktorského studia je fr. Lukáš Fošum OP, který dokončil svou doktorskou tezi na teologické fakultě univerzity ve Fribourgu zaměřenou na otázku morální povinnosti v etice Elizabeth Anscombové s názvem „*Quelle grammaire de l'obligation morale? Une étude philosophique et théologique sur l'éthique d'Elizabeth Anscombe*“. Obhajoba se očekává na jaře tohoto roku.

Fr. Irenej Šiklar po úspěšně obhájeném licenciátu pojednávajícím o třech etapách duchovního života podle svatého Tomáše Akvinského (2013) je nyní blízko dokončení své doktorské práce na téma „*Pokoj u svatého Tomáše Akvinského*“.

Fr. Ludvík Grundman, poté co v září 2015 obhájil svou licenciátní práci s názvem „*L'Église – Corps du Christ sacrifié sur la Croix*“ (Církev – Kristovo tělo obětované na kříži) na Institut Saint Thomas d'Aquin (ISTA) v Toulouse, nyní pokračuje na stejném místě v práci na doktorské tezi „*Bratrská láska jako princip univerzálního prostřednictví církve*“.

Fr. Kliment Mikulka je od roku 2013 veden jako doktorand na Ústavu východoevropských studií FF UK v Praze ve spolupráci se Slovanským ústavem AV ČR, v.v.i. Pracuje na tezi „Tři starobylé staroslověnské homilie. O vlivu řecké patristiky na rané slovanské písemnictví“.

Fr. Justin Dvorský začal od akademického roku 2016/2017 studium k doktorátu z křesťanské filosofie na CMTF UP v Olomouci. V současné době připravuje licenciátní práci na téma „Motio a kontingence u Tomáše Akvinského“.

Klerikát

Na základě Memoranda, které bylo přijato a schváleno provinční kapitulou slovenské provincie, byl od akademického roku 2017/2018 řádně zřízen společný česko-slovenský klerikát v Olomouci. Klerikát ve složení ffr. Václav Veselský a Joachim Harazin, tedy jeden klerik za českou a jeden za slovenskou provincii, začal pod vedením magistra kleriků fr. Lukáše Fošuma fungovat v polovině srpna. Přes léto se bratři klerici podíleli na CSM s dominikány a na Opravdickém klášteře a účastnili se celoprovinního setkání slovenské provincie v Čičmanech. Předchutí akademického roku byl studijní týden zaměřený na třetí otázku teologické sumy o Boží jednoduchosti. Poté následoval zápis na CMTF UP a bratřím začaly běžné studijní povinnosti. Fr. Václav nastoupil do prvního ročníku, fr. Joachim oficiálně do druhého. Bratři se navíc učí francouzštinu a podílejí se na apoštolátu komunity. V říjnu se účastnili s magistrem růžencové pouti v Uherském Brodě a navštívili také svatou Zdislavu v Jablonném v Podještědí.

Podle ACPB 2/2017 zpracoval fr. Gabriel OP

Ffr. Václav Veselský, Lukáš Fošum, Otmar Sittek OSB (benediktýnský klerik, student CMTF UP) a Joachim Harazin. Foto: Fr. Gabriel OP

Videa o charismatu řádu

Na provinčním webu <http://op.cz/> začala být průběžně uveřejňována videa pojednávající o charismatu našeho řádu. Každý díl je připraven, ve spolupráci s dalšími bratry naší provincie, fr. Metodějem a je vždy zaměřen na určitý prvek dominikánského charismatu (v dosud uveřejněných dílech jsou to řádová hesla). Dosud publikovaná videa:

1. díl: *Contemplata aliis tradere* s fr. Efremem Jindráčkem OP
2. díl: *Veritas* s fr. Klimentem Mikulkou OP.

fr. Gabriel OP

Společné Vánoce u zdislávek

Asi se mě rovnou zeptáte, jak může slavit Vánoce komunita, která nemá klášter a má své sestry roztroušené od Šumavy až po Beskydy? Odpovím hned – může, a to velmi intenzivně. Jak?

Když stojím na Štědrý den u hrobu své maminky, myslím na sestru Darin, která se stará o nemohoucí maminku, když procházím svou rodnou vesnicí, myslím na Markétku a představuji si jejich valašské chaloupky, zasněžené stejně jako u nás, když zpívám se svými Ovečkami na dětské mši svaté, myslím na sestru Terezii Velkou a Anežku, které tráví Vánoce s dětmi svých sourozenců, když nesu večeři starému opuštěnému Štěpánovi, myslím na sestru Terezii Malou a Janu Pavlu, které přinášejí radost svým starým a nemocným klientům, když zasedám k večeři se svým strýčkem, myslím na sestru Veroniku, která je jistě také u stolu se svým bratrem, když pendluji v noci mezi Raškovem a Bohdíkovem a hraji v kostele koledy seniorům, myslím na sestry na Moravci – Zdislavu, Kateřinu a Janu, když stojím před sborem a orchestrem na půlnoční mši svaté u nás, myslím na sestru Marii v Praze, kde zní jistě také krásná hudba, když poslouchám kázání našeho otce Michala, zalétám do Olomouce za naším otcem Antonínem a hádám, o čem asi káže on...

Nejvíce se však těším na opravdové a srdečné setkání nás všech na Moravci. Tam nejvíce prožívám skutečnost, že jsme jedna zdislavská rodina. Společná mše svatá, modlitba, jídlo, dárky, salvy smíchu, milá překvapení, vtipy otce Antonína, slavíme 90. narozeniny naší sestry Jany z Kříže Smetanové, která se na svém bolestném lůžku usmívá, narozeniny a svátek naší Evy zvané Wojtylky... inu podívejte se na to sami. Bohu díky za naše již 71leté společenství.

Lenka Bernadetta Nezbedová

Foto: 2x Sestry zdislávky

Setkání formátorů LSSD

Provinciální rada LSsD zve všechny členy, především však představené, novicmistry a asistenty sdružení na formační setkání LSsD, které se koná ve dnech 27. až 29. dubna 2018 v Poličanech.

Místo konání:

Kláster Naší Paní nad Vltavou sester trapistek v Poličanech, které patří k obci Křečovice nedaleko Neveklova, okr. Benešov

Téma a program:

Hlavním tématem setkání bude *společný život* jako jeden z pilířů naší formace, která zahrnuje i všechny ostatní:

- Jak máme společný život realizovat v laickém povolání?
- Jak se společně modlit, společně studovat a apoštolovat?
- Jak být plnoprávnou součástí dominikánské rodiny?

Hlavní host: fr. Rui Carlos Antunes e Almeida Lopes OP, generální promotor pro laikát

Těšíme se, že jeho prostřednictvím zahlédneme směřování dominikánského laikátu v širších souvislostech, že zažijeme univerzalitu řádového společenství napříč celým světem. Setkání tentokrát nebude koncipováno jako série přednášek, ale jako společné formulování otázek a společné hledání odpovědí. Program bude upřesněn v průběhu března na stránkách laici.op.cz.

Ubytování:

Ve dvoulůžkových pokojích s plnou penzí.

Příjezd je možný už od 13.15–16.30 hod., nejpozději však do 19.30.

Pokud by někdo chtěl přijet dříve nebo odjet později, je možné se domluvit se sestrami na prodlouženém pobytu.

Cena a platba:

cena 1000 Kč za celý pobyt

zálohu 500 Kč pošlete na účet LSsD: 268154211/0300 var. symb. 418

doplatek v hotovosti na místě s dokladem totožnosti

Přihlášky a doprava:

Závaznou přihlášku (+ zálohu na účet LSsD) zašlete do 10. dubna na e-mail: machacik@volny.cz

Do přihlášky uveďte jmenný seznam přihlašovaných osob a způsob dopravy. Protože Poličany nejsou dostupné veřejnou dopravou, chceme zkoordinovat odvoz účastníků, kteří nemají vlastní auto.

V přihlášce tedy uveďte, jakým způsobem se dopravíte do Poličan:

- a) Půjedu vlastním autem (v tom případě uveďte, zda máte v autě volná místa, která by mohli obsadit další cestující z Prahy či Benešova: pokud ano, jestli pojedete přes Prahu či Benešov a v kolik hodin)
- b) Prosím o odvoz do Poličan z Prahy/Benešova.
- c) Mám zajištěnou dopravu až na místo (někdo mě bere s sebou autem až na místo).

Ze života místních laických sdružení

MS Olomouc

Poslední setkání našeho sdružení v roce 2017 se konalo v sobotu 9. prosince. Na program byla adventní rekolekce společně s otci dominikány. Převor Jindřich pozval jako hlavního celebranta a přednášejícího otce Miroslava Herolda SJ. Začali jsme ráno koncelebrovanou konventní mší svatou.

Program pak pokračoval přednáškou otce Herolda zaměřenou na svatého Jana Nepomuckého. Využil materiálů a dokumentů, které shromáždil a připravuje pro svou doktorskou práci v oboru historie, a předvedl poustavou a názornou prezentaci o veliké úctě, které se tento mučedník zpozdáního tajemství těšil v barokní době, před svým svatořečením. Právě pro přípravu kanonizačního procesu dal pražský arcibiskup pokyn ke shromáždění zpráv a dokladů o úctě ke svatému Janu ze všech diecézí, děkanátů a farností. Zajímavých a pozoruhodných dokumentů se díky tomu sešlo a zachovalo velké množství nejrůznějšího druhu. Ukázalo se, že ještě před svou kanonizací byl svatý Jan uctíván více než ostatní zemští patroni, všude bylo plno jeho obrázků, obrazů, sošek, soch i kapliček, byly vydávány knihy modliteb, konány pobožnosti a zakládána bratrstva (protože ještě nebyl kanonizován, bylo to oficiálně kryto úctou k jiným svatým), a to nejen mezi prostým lidem, ale ve všech vrstvách společnosti. Úcta to byla nevídaná a neslýchaná, a to v leckterých případech i mezi protestanty. Otec Herold to vysvětluje tím, že barokní doba potřebovala podobný vzor: „V očích lidí to byl světec, který byl ochránce osobní cti. V baroku to byla největší hodnota života, něco velmi citlivého. Lidi tehdejší doby to neuvěřitelně fascinovalo.“

Po obědě jsme měli vlastní program. Sesedli jsme se v přátelském kruhu, vzpomínali na naše nemocné, informovali se o těch, kteří nemohli přijít, a vyřizovali jejich pozdravy. Sestra Alena Markéta jako každoročně připravila „oříšky“ – skořápky vyloupaných ořechů opět spojené a zabalené, obsahující lístek s biblickým citátem, který by měl být naším mottem do příštího roku. Každý si vybral jeden oříšek a pak jsme si verše vzájemně četli. Můj verš z žalmu 18 zněl: „Ty mi rozsvěcuješ světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot.“

Dodatek: Na konci roku, 23. prosince, zemřela ve věku 87 let naše sestra Milena Anna Schneiderová, na niž jsme na setkání také vzpomínali. Byla po několik posledních let vážně nemocná a upoutaná na lůžko; pečovaly o ni Milosrdné sestry sv. Kříže v Kroměříži. Dne 8. prosince 2017 uplynulo 70 let od chvíle, kdy vstoupila k dominikánským terciářům. Sestra Anna byla vždy obětavá, laskavá a věrná svému povolání. V Lipníku vedla společenství seniorů. Byli jsme na jejím pohřbu 29. prosince v Lipníku. Odcházel jsem ze hřbitova s přesvědčením, že nyní v ní máme přimlůvkyni v nebi.

Jiří Reginald Machačík

MS Nivnice

31. prosince 2017 Pán života a smrti povolal naši sestru Anežku Terezii Veleckou ve věku 80 let. Zemřela tiše a odevzdaně do vůle Boží. Pán Bůh byl u ní vždy na prvním místě a jeho vůle byla přede vším.

Světlo věčné ať jí svítí, ať odpočine v pokoji. Amen.

Zdeňka Dominika Starobová

MS Znojmo

Listopadové setkání našeho sdružení, poslední v kalendářním roce 2017, se uskutečnilo ve čtvrtek 30. listopadu.

Po mši svaté jsme se na faře pomodlili nešpory. Protože má naše sdružení dvě kandidátky a dvě sestry s časnými sliby, ale pro různost jejich zaměstnání a rodinných povinností se málokdy podařilo uskutečnit formační setkání, dohodli jsme se, že tomu věnujeme část pravidelného měsíčního setkání všichni. Rozhodně nám neuškodí si ty věci osvěžit.

Začali jsme poměrně jednoduchou věcí – co se svátosti biřmování týká. Dále jsme probírali již předposlední článek exhortace papeže Františka, tentokrát o kříži a vzkříšení.

Na závěr setkání, které naši bratři též okořenili krásnými vtipy, jsme se pomodlili desátek růžence.

Michaela Benvenuta Hobzová

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Únor 2018: Svoboda

Stanovy I, 6, Směrnice I, 3

Svoboda a poslušnost, dvě strany jedné mince. Jak to udělat, abychom dokázali hledět na obě zároveň? Bez svobody není možná opravdová láska. Bez poslušnosti také ne. A přece se zdá, že často stojí proti sobě. Bůh stvořil člověka jako svobodného, ale přitom mu hned v ráji dal příkaz/zákaz, který měl člověk poslouchat. Jistě tím Bůh nezamýšlel rozpor, ale člověk si to vyložil tak, že si musí vybrat. Vybral si svobodu, a víme, jak to dopadlo. Přišel nejen o Boží přátelství, ale i o svobodu samotnou. Proto my „zbožní“ raději neriskujeme a volíme poslušnost. Kráčíme osvědčenými pěšinkami, které vyšlapali jiní, a děsíme se každého kroku mimo. Často si nakládáme břemena, která jsou sice těžká a neforemná, ale aspoň jsou jasně ohraničená.

Svobodu nám získal Kristus zpět svou poslušností. Zní to jako paradox pro toho, kdo nepochopil, že svoboda a poslušnost bez sebe nemohou být, jako dvě strany jedné mince, jednoho milujícího a velkodušného srdce.

Svoboda je také zvláštním darem svatého Dominika svému řádu. On sám se vydal na úplně nové cesty a uložil svým bratřím a sestrám, aby místo nošení těžkých břemen příkazů a nařízení chytali po cestě peří (z holubice Ducha svatého ☺).

Četba:

Jedna z věcí, které by na křesťanech měly být výrazně odlišné, by měla být naše svoboda. Lidé by se na nás měli dívat a žasnout nad naší ohromující svobodou. To se však bohužel nejspíš neděje. Církev se obvykle pokládá za utlačovatelskou instituci, která lidem ustavičně říká, že nesmějí dělat to, co chtějí, a musí dělat, co nechtějí...

Církev nebude lidi přitahovat, když to bude vypadat, že v mravní nauce jde jen o to, říkat lidem, co musí dělat. To by, ať už právem, nebo ne, vypadalo jako zásah do naší autonomie. Evropský výzkum hodnot ukázal, že „individualismus“ je patrně klíčovým rysem moderního Evropana. Důraz tak leží na výsostné hodnotě práva každého jedince rozhodovat se o vlastním životě. ... Naše nejhlubší svoboda sice nakonec je činit vůli Otce, ale to člověk pochopí třeba až v závěru cesty, a ne na jejím začátku.

... církev musí přijmout, jak složité jsou možnosti volby, před nimiž lidé v moderním světě stojí... I pokud se křesťanská nauka zdá být jasná a jednoznačná, stejně musíme být ochotni vstoupit do spleti životů lidí snažících se

přijít na to, co je správné... Pravda je jednoduchá, jenže pokud tato jednoduchost neprojde složitostí lidské zkušenosti, tak je to dětinská jednoduchost, strohá a nelidská, a ne ona jednoduchost, kterou občas matně zahlédneme v Bohu. ... Právě když jsme si učením církve nejjistější, měli bychom nejsvobodněji naslouchat a učit se a otevřít ducha a srdce těm, kdo dospěli k závěrům, s nimiž nesouhlasíme...

Kdo si myslí, že mravnost spočívá v dodržování pravidel, ten dokáže posoudit kvalitu mravního života tak, že spočítá, kolikrát se kdo pravidly řídil, nebo je porušil. Jenže starší tradice, kterou nacházíme u teologů jako Tomáš Akvinský, uvažuje o směřování celého lidského života. Příběh, který jsme vybízení o sobě vyprávět, je o cestě k Bohu, od něhož pocházíme. Etika spočívá v tom, abychom posílili na cestu domů. Ctnostný život je takový, který nám pomáhá pokračovat správným směrem... Stát se ctnostný tedy neznamená podřídit se vnějším omezením. Znamená to jednat ze samotné hloubi vlastní bytosti... Ctnosti jsou cesty ke svobodě a naše nejhlubší svoboda je spontánně konat dobro, jelikož právě po tom v hloubi duše toužíme... Být spontánní tedy neznamená udělat první, co člověka napadne. Znamená to jednat z hloubi vlastního já, kde je Bůh, jenž podpírá celou naši existenci.

Budeme-li svobodní takovouto svobodou, lidé se budou ptát, co asi je její utajený kořen.

(Výňatky z knihy T. Radcliffe, Proč být křesťan, kapitola „Učit se být spontánní“)

Písmo: Lk 4, 16–21, Gal 5, 13–16, 1 Petr 2, 13–17

Další četba:

Katechismus katolické církve § 1730–1742

Sv. Kateřina Sienská: Dialog, kap. 14, Následky prvotního hříchu. Křestní milost a svobodná vůle

Amen 3/2001 Bůh vysvobozuje (A. Krasucki)

Amen 3/2002 Lidská práva a náboženská svoboda (K. Skalický)

Otázky:

- Co pro mě znamená svoboda? Jaké má místo v pořadí mých hodnot?
- Jak konkrétně se projevuje v mém dominikánském povolání? Je v něm prostor pro svobodu, kreativitu, spontánnost, hledání nových cest? Je takový prostor i v našem sdružení?
- Bráníme svobodu a obohacující různost v našich sdruženích? Cítí se zde každý člen svobodně?
- Nepřítelem svobody není jenom útlak, manipulace, libovůle, ale také maldoušnost, omezenost, zabředlost ve svých představách a předsudcích. Je v mém duchovním životě prostor pro reflexi, osvobození, rozšíření srdce?

- Na čem jsem závislý, na čem lpím, k čemu jsem připoután?
- Vážím si svobody jiných? Respektuji svobodné rozhodnutí druhých, i když jednají jinak, než bych rád(a), i když mi to přinese zklamání, bolest?

Literatura:

Jacques Philippe: Vnitřní svoboda

Silvano Fausti: Svoboda Božích dětí (Lectio divina nad Listem Galaťanům)

Timothy Radcliffe: Proč být křesťan

Světec: bl. Jan z Fiesole neboli fra Angelico, sv. otec Dominik

Březen 2018: Řehole sv. biskupa Augustina 7

Poslušnost

Poslušnost je velkou dcerou ctnosti spravedlnosti. O žádné jiné ctnosti nebylo řečeno tolik chvály, kromě lásky. Poslušnosti je třeba v každém lidském společenství, protože bez ní se ztrácí řád. Je to ctnost náročná, protože lidská vůle se nerada podřizuje vůli druhého. Někdy je to ale ctnost lenochů, protože je mnohem snazší se podříditi vůli druhého, než se angažovat, bojovat a nést odpovědnost.

Poslušnost předpokládá svobodu a kreativitu. Zvláště laické povolání vyžaduje vyváženost: na jedné straně ochotu se podříditi (a vědět komu), na druhé odvahu a odhodlanost nést břemeno odpovědnosti za sebe, za druhé, za společenství, za svět.

Správně chápaná a praktikovaná poslušnost podle dominikánské tradice je klíčem k životaschopnosti našich sdružení. Ale co to tedy prakticky znamená?

Pojetí poslušnosti v dominikánské tradici

Naše současná společnost hájí a prosazuje svobodu jednotlivce dělat, co chce, a říkat, co ho napadne, za předpokladu, že toto právo ponechá i ostatním. Tento přístup je ale poměrně nedávným vynálezem moderní doby a vychází z představy, že existuje volný trh vůlí, který funguje na stejných základech jako volný trh se zbožím. Z tohoto pohledu liberálně individualistického se jeví řeholní život a poslušnost jako záležitost lámání vůlí jednotlivců.

Proto se jeví překvapivé tvrzení sv. Tomáše Akvinského, že nařizování a řízení není aktem vůle, ale inteligence, jako čin někoho, kdo chápe, co se má udělat.

Z moderního hlediska je špatným příkazem ten, který bez náležitého důvodu zasahuje do svobod jednotlivce. Ze středověkého hlediska je špatným příkazem příkaz hloupý. Hlavní povinností představeného je podle toho být inteligentní, mít „zdravý rozum“. Poslušnost pak je učením se s otevřenou myslí pravdám praktickým: co je třeba udělat a jak žít.

Dominikánská tradice vychází z pojetí středověkého. Proto je v ní hlavním zákonem jednomyslnost. Každý problém je třeba prodiskutovat, každý má možnost se vyjádřit a debata by měla vést k dohodě, jednomyslné natolik, nakolik je to možné. Když se pak hlasuje, nejde o prosazení vůle většiny, ale o vyjádření této dohody.

Poslušným společenstvím je pak takové, kde vládne obecná shoda v tom, co se má udělat, takže vůle nadřízeného se téměř nemusí projevovat. Poslušnost je pak bratrskou svorností, pro niž je výstižnějším výrazem termín „solidarita“.

Magistr řádu Vincent de Couesnongle k tomu říká: *„Bratrská svornost a poslání: pro nás jsou tyto dvě věci ustavičně propojeny a jasně určují náš způsob následování Krista. ... Řád chce mezi oběma udržovat dokonalou rovnováhu, právě tak jako Církev, která je jednotou a posláním zároveň. Žádný div, že tyto dvě věci utvářejí naše pojetí autority a řízení... a tak i naše chápání poslušnosti.“*

Písmo: Mk 9, 2–7, Řím 5, 18–19, Řím 6, 16–23, Flp 2, 5–11, Žid 5, 7–10, 1 Petr 1, 22

Otázky:

- Co konkrétně znamená pro laika poslušnost? Slibuje dominikánský laik poslušnost svým představeným? Jestli ano, v jakém smyslu? Jakým způsobem se realizuje poslušnost ve sdružení? Jakou roli má představený? Má právo vyžadovat od členů poslušnost? V čem?
- Jestliže poslušnost v dominikánském pojetí znamená konsensus, snažíme se o něj? Nebo jeden (nebo užší zájmová skupina) vždy prosadí svou vůli?
- Umím se podřídit zájmu celku, ne z donucení, ale tak, abych ho považoval/a za svůj zájem?
- Jednota společenství může být narušena jak neposlušností, tak nepatřičným vyžadováním poslušnosti. Umíme to rozlišit a udržovat jednotu ve svobodě a různosti?

Svěťtice: bl. Anna od Andělů Monteagudová

Literatura:

Sv. Kateřina Sienská: Dialog, kap. 154–165

Józef Augustyn: Jak hledat a nalézat Boží vůli

Raniero Cantalamessa: Poslušnost

Herbert McCabe OP: Poslušnost (text přednášky viz na webu laici.op.cz)

22 let OPuscula – odkud se vzalo a kam asi směřuje?

Rozhovor s Dagmar Ester Kopeckou

Není pochyb o tom, že OPusculum dnes patří mezi hlavní informační kanály české dominikánské rodiny. Bylo tomu tak vždycky? Jak vůbec časopis vznikl a jak se dále vyvíjel? Jakou úlohu by mohl plnit v budoucnosti? Odpovědi na tyto i další otázky se dozvíte v rozhovoru s jeho dlouholetou redaktorkou Dášou Kopeckou.

Foto: S. M. Guzmána Valentová OP

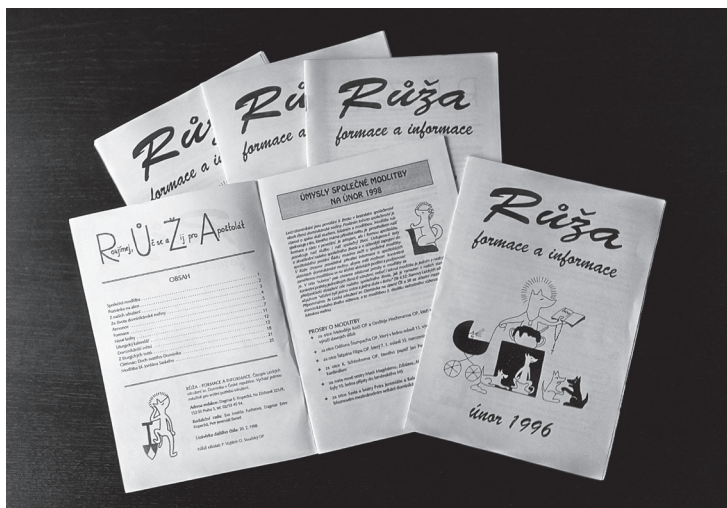

Co bylo podnětem pro vznik OPuscula a jak vypadaly jeho počátky?

Prvním impulzem bylo to, že jsem se v roce 1996 stala představenou 5. pražského laického sdružení. Uvědomila jsem si, že potřebujeme prostředek pro udržování kontaktu se všemi členy, abychom měli možnost rychle sdílet informace. Nejprve mě napadlo, že budu všem členům psát hromadný dopis. Ale když už jim budu posílat dopis, proč jim neposlat rovnou časopis, kde by kromě informací byly i další texty, které by mohly posloužit jako formační materiály? Ostatním členům sdružení se nápad líbil, a tak jsem s jejich pomocí zkusila připravit první číslo. Vyšel z toho dvanáctistránkový oběžník a od února 1996 začal vycházet jako měsíčník.

A název *OPusculum* jsi mu dala před 22 lety Ty?

Ne, původní název byl jiný. Chtěla jsem jím vyjádřit, že nejde o nic důstojného, že je to jen takový prostý služebníček. Ten proces hledání už si přesně nevybavuji, ale na jeho konci stál název RŮŽA – FORMACE A INFORMACE. Slovo Růža je poskládáno ze tří pilířů dominikánské spirituality: Rozjímej, Uč se a Žij pro Apoštolát – tedy modlitba, studium, apoštolát. Od první Růži k *OPusculu* jako časopisu české dominikánské rodiny to byla ještě dlouhá cesta, ale takto to začalo.

A kolik vás kolem toho časopisu na začátku bylo?

Na přípravě se podílela spousta lidí, velká část členů našeho sdružení. Ať už výběrem, psaním, překládáním textů, či přímo „výrobou“. V 90. letech u nás ještě nefungovaly rychlé tiskárny, takže jsme si stránky časopisu nechali namnožit a pak se scházeli na zlíchovské faře na takzvané lízání Růži. Ve velké místnosti, kolem dlouhého stolu se rozhodily stránky a z nich jsme skládali časopis. Někdo „lízal“, někdo sešival sešíváčkou, další překládal (to je důležitá překladatelská práce překládat A4 na A5), další dával do obálky a lepil štítky s adresou, další s tím běžel na poštu. Taková „pásová výroba“ v malém. Velmi nám také pomáhal fr. Vojtěch Soudský, tehdejší řádový asistent našeho sdružení, nejen poskytnutím farních prostor, mnoha cennými radami, ale také pastýřským vedením: každé číslo ještě před jeho vydáním četl a uděloval „nihil obstat“.

A kdo vybíral texty?

Úplně na začátku, pokud se dobře pamatuji, jsme byly dvě, já a Eva Imelda Fuchsová. Ale rychle se zapojovali další: Petr Beneš (dnes redemptoristický kněz, farní vikář u Nejsvětějšího Srdce Páně), Jan Jáchym Beneš, Tomáš Jan Machula, současný rektor Jihočeské univerzity, Dita Zdislava Králová a spousta dalších. Otiskovali jsme informace o nejbližších setkáních, o re-kolekcích, pozvánky na různé akce, zprávy o dění v dominikánské rodině (např. o činnosti misijního autobusu). Dále informace o vhodné formační literatuře a o nových knihách dominikánského vydavatelství Krystal OP.

Nakonec se ukázalo, že to celé mělo přinejmenším dva významy. Jednak jsme získali komunikační prostředek. Ale vedle toho také něco, co nás díky společné práci víc stmelovalo a posouvalo dál. Byl to dobrý projekt.

Na obálce Růži byl v prvních ročnících docela kuriózní obrázek. Mohla bys prozradit, jaký je jeho smysl a kdo je jeho autorem?

Za obrázek můžu já. Vyjít od vyobrazení psa se v dominikánském časopise přímo nabízelo. A pak jsem chtěla pomoci nějaké humorné a ironické zkratky ztvárnit život dominikánského terciáře ve světě a zároveň v řádu – to neustálé napětí. Maminka dohlíží na hromadu dětí-psíků, dva se hádají, jeden je na nočníku, jeden se počůral, jeden řve v kočárku, k tomu jí něco přetéká na kamnech v hrnci... Ale protože je to „správná“ dominikánská terciářka, má v rukách breviář a růženec a povznesena nad ten světský chaos se zbožně modlí. Jde samozřejmě o nadsázku, ale zároveň o pokus vystihnout to napětí a potřebu hledat rovnováhu v našem povolání.

Růža byla tou dobou časopisem 5. pražského sdružení, co se dělo dál?

Změna nastala, když jsem byla v červnu 1996 zvolena provinčním moderátorem laiků v České republice. Logicky se nabízelo, že spolu se mnou „povýší“ i Růža. Stala se časopisem všech laiků, prostředkem pro vzájemnou komunikaci a sdílení všech laických sdružení u nás. Nadále jsme zařazovali formační materiály, informace o nových knihách, aktivitách, akcích. Ale nově přibýly také informace ze života jednotlivých sdružení a zprávy o činnosti moderátora a provinční rady. Růža pak byla nějakou dobu časopisem všech terciářů.

Říkáš „nějakou dobu“, kdy a co se pak změnilo?

Začátkem roku 1998 se konala volební provinční kapitula bratří a novým provinciálem byl zvolen fr. Damián Němec. Já se té kapituly účastnila jako host a v komisích jsme hovořili také o komunikaci v rámci dominikánské

rodiny. Provincie do té doby žádný komunikační prostředek neměla (nepočítáme-li Akta provincie) a tak mě napadlo, že to, co nám dobře slouží v rámci laikátu, bychom mohli nabídnout celé dominikánské rodině. Ještě na kapitule jsem ten návrh fr. Damiánovi předložila, on souhlasil, a tak Růža zase „povýšila“. Obsah se rozšířil o informace ze všech větví dominikánské rodiny, zprávy z provincialátu, listy provinciála a magistra řádu.

Došlo k nějakým výraznějším grafickým změnám?

Především jsme změnilí obálku, abychom vystihli přechod od laiků k celé dominikánské rodině. Laický psík se musel zmenšit, aby udělal místo obrázkům symbolizujícím další větve dominikánské rodiny.

A jak to bylo s názvem?

Hned vyvstala potřeba ho změnit, protože nekorektní název Růža už neodpovídal zaměření časopisu a některé důstojné dominikány i pobuřoval. Nastalo klopotné hledání nového názvu probíhající formou celořádkové diskuze. V Růže byla otištěna anketa, kde byly různé návrhy, jako třeba Dominikáni nebo Kaleidoskop. Nakonec se z toho vyklubalo dodnes používané OPusculum.

Jak vypadala tou dobou redakce, jak pracovala?

Nepracovali jsme jako klasická redakční rada, která se pravidelně schází a vybírá a připravuje materiál k otištění. Šlo spíše o volnější uskupení spolupracovníků s jednou kontaktní osobou, kde se shromažďovaly příspěvky z celé provincie. Brali jsme OPusculum jako nabídku pro všechny – co nám pošlete, to otiskneme. I rozsah čísel se měnil podle toho, kolik materiálu se takto podařilo shromáždit.

OPusculum je obrazem toho, jak žijeme naše povolání. Pokud nebudeme hořet zápallem, který nám odkázal svatý Dominik, bude OPusculum nudný, zbytečný plátek.

Jak fungovalo financování Růži a potom OPuscula?

Na počátku jsme platili jen xerox a poštovné, ostatní práci jsme si dělali sami. Nešlo o velké výdaje, hradili jsme je z vlastních kapes. Když se Růža stala měsíčníkem všech terciářů, zavedli jsme předplatné, z něhož se platily potřebné práce. Pokud předplatné nestačilo, využili jsme další terciářské fondy, kde byly prostředky z darů terciářů. Podobně to probíhalo i v případě OPuscula. Co se nepokrylo z předplatného, hradili jsme z terciářských fondů a brali to jako náš příspěvek řádu.

Do kdy jsi to táhla a jak jsi dospěla k rozhodnutí, že už dál nebudeš pokračovat?

V posledních letech se z přípravy OPuscula stala ne úplně příjemná rutina. Dost spolupracovníků odešlo nebo vyhořelo a zasilání příspěvků čím dál tím víc vážlo. Věděla jsem, že to chce změnu, ale už jsem neměla sílu ji zrealizovat. V průběhu roku 2014 jsem dospěla k rozhodnutí, že mám skončit a má-li OPusculum pokračovat dál, musí mě někdo zastoupit.

To už je nedávná historie... Co se dělo s OPusculem dál?

Nástupce se našel. V roce 2015 se OPuscula ujal Honza Beneš – Jáchym. Pozměnil grafickou úpravu, systém financování a hlavně se mu podařilo vtáhnout do přípravy zástupce jednotlivých větví, takže dnes není nouze o příspěvky a redaktor není odkázán na to, co se mu podaří „vymést“ z webů. OPusculum dostalo nový šmrnc a odrazilo se ode dna.

Jak dlouho jsi „zůstala stranou“?

V průběhu roku, kdy se Jáchym věnoval ožívování OPuscula, se ukázalo, že bude třeba ještě více rozložit síly. Podařilo se získat nového skvělého redaktora fr. Gabriela a když se pak hledal někdo, kdo bude časopis sázet, zjistila jsem, že jsem si během té pauzy natolik odpočinula, že se mohu do projektu vrátit a znovu na něm začít spolupracovat, tentokrát jako sazeč.

Jak myslíš, když se zahleďš do budoucnosti, že to bude s OPusculem dál?

Už před časem jsme zvažovali, zda má dnes ještě význam papírové vydání, zda se zcela neodstěhovat na internet. Myslím, že ten čas ještě nenastal. Pořád je tu ještě generace lidí, kteří nemají na internet přístup a kteří rádi drží časopis v ruce, rádi si jím postaru zalistují. Tištěné médium není jen nosič informace, má spoustu dalších důležitých rozměrů a funkcí. K tomu přistupuje fakt, že jsme se v dominikánské rodině s webem ještě nenaučili dobře

pracovat. Dokud to nebudeme obstojně umět, bylo by nerozumné opouštět médium, které funguje, jen proto, že se zdá být nemoderní.

Kde vidíš silné a kde slabé stránky OPuscula, jak vypadá dnes?

Velký přínos je, že Jáchym přitáhl jednotlivé větve, které začaly OPusculum aktivně používat, a dokonce i spolupracovat na jeho přípravě. My jsme ho vždycky chápali jako prostředek pro vzájemnou komunikaci, sdílení, bytí spolu, diskuzi i společný apoštolát, ale poslední dobou už to moc nefungovalo. Jáchymovi se povedlo to znovu rozproudit. Před pár lety OPusculum skomíralo na nezájem, dnes je na něm vidět zájem o dominikánskou rodinu a touha žít a pracovat společně.

A slabé stránky. Vždycky jsme si přáli, aby Růža/OPusculum byla prostorem tříbení názorů. Prostorem kladení otázek a společného hledání odpovědí. Občas se něco takového i povedlo, ale často to bylo spíš jen takové dohadování než kultivovaná diskuze. Tištěný měsíčník pro tento účel asi není nejhodnějším prostředkem, ale příčinou toho, že se to nedaří, je spíš naše neochota než nedostatečnost prostředku. Když už někdo napíše něco smělejšího nebo kritičtějšího, často se setká s nepochopením a odsouzením. Ozýváme se jak potrefené husy, místo abychom se snažili druhého pochopit a z jeho pohledu, kritiky těžit. Okřikujeme druhé, snažíme se je umlčet, místo abychom jim naslouchali. Jak nedominikánské! Ale to je problém, který překračuje hranice OPuscula, tam se to jen občas viditelněji projevívá. Nadhled, velkorysost, ochota vyslechnout jiný názor a zamyslet se nad ním – to nám chybí.

A co ještě postrádám, ale to už je nejspíš jen takové snění – OPusculum jako prostředek kázání. Bratři a sestry nejen spontánně posílají zprávy o tom, co se u nich kde dělo, ale skrze OPusculum kážou. Krásný sen.

Co podle Tebe z těchto kladů a záporů vyplývá?

OPusculum je obrazem toho, jak žijeme naše povolání, obrazem našich společenství. Pokud nebudeme hořet zápallem, který nám odkázal svatý Dominik, bude OPusculum nudný, zbytečný plátek. Ale když nám nebude chybět odvaha, touha kázat a zájem o druhé, bude se OPusculu dařit, ať už bude na papíře, či na internetu, a bude mít smysl.

Dáše tímto děkuji za milý rozhovor plný zajímavých podnětů, který se uskutečnil 7. prosince 2017 ve Velké Chuchli.

Martina Vodáková

Domine, non nisi te

Stefano di Giovanni: Vidění svatého Tomáše (1423)
Foto: Wikimedia Commons

Jednoho dne ve třináctém století se dominikánský bratr sakristán Dominik z Caserty ukryl v kapli převorství v Neapoli, aby tajně pozoroval svatého Tomáše Akvinského při modlitbě před křížem. Bezpochyby byl hluboce pohnut zbožností světce v slzách, nicméně musel být velmi překvapen, když náhle zazněl Kristův hlas z krucifixu: „Dobře jsi o mně psal, Tomáši! Co ode mě žádáš za odměnu za svou práci?“

Jistě si dovedeme představit bratra Dominika, jak čeká se zatajeným dechem na odpověď od muže, který je pokládán za největšího teologa středověku. Takový svatý muž by jistě nežádal pro sebe bohatství nebo moc. Tak co tedy? Skvělou argumentaci pro boj s kacíři? Příznivé přijetí svého díla v církvi (kontroverzního dokonce i po jeho smrti)? Nebo prostě více ctinosti? Jestliže Kristus mluví slyšitelně z kříže, tak to myslí vážně. Co tedy žádá bratr Tomáš?

V jeho odpovědi nejsou žádná zbytečná slova: „Domine, non nisi Te“, to znamená „Pane, nic než tebe“.

Neobsahuje taková žádost v sobě všechno ostatní?

Tomášova prosba může vnucovat představu, že při své svatosti se mu podařilo potlačit veškerá pozemská chtění. Jako by cílem křesťanského života bylo nepřestávající úsilí vytlačit všechny naše přirozené touhy, aby zůstalo jenom přání být svatý. Ale když se Bůh stal člověkem, vykoupil naše lidství. Tomáš, který to věděl, nám sděluje něco mnohem hlubšího. Tím, že nežádá nic než Boha, žádá, aby všechno v jeho životě bylo podřízeno Bohu, aby všechna jeho díla, všechna trápení a všechna jeho přání směřovala

k Bohu. Takové uspořádání života nabízí skutečnou svobodu a štěstí, jaké svět nemůže dát. Je to svoboda, která posvěcuje všechny touhy a naplňuje lidskou přirozenost.

Jako křesťané na to snadno zapomínáme. Naše životy jsou plné tíhy, složité a budící politování. Často to vede k hluboko uvnitř číhajícímu pocitu, že když nebudeme úspěšní, nebudeme dost dobří: pro naši rodinu, pro přátele, pro sebe sama a nakonec ani pro Boha. Ve výsledku, než abychom vynaložili energii na přiblížení se Bohu, raději stavíme kolem sebe zdi na udržení iluze své dostatečnosti. Místo abychom v modlitbě přijali Boží lásku, jsme posedlí opravováním svého života nebo životů našich bližních. Naše neuspořádané náklonnosti brání našemu úsilí o zaměření k Bohu. Místo abychom nechali modlitbu animovat naše životy, snažíme se vydobýt si svatost vlastní prací.

Jestliže největší teolog středověku, tak zaneprázdněný, že se říká, že svá brilantní pojednání diktoval za spánku, tak kontroverzní, že lučištníci krále Ludvíka IX. hlídali jeho první přednášku, jestli svatý Tomáš nachází svůj odpočinek jen v Bohu samotném, nemohli bychom v tom najít pro sebe trochu povzbuzení?

Život nám nabízí tři možnosti: vzít tíhu života na sebe, rezignovat nebo dát svůj život Bohu. První způsob otráví cokoli, co podnikneme s nejlepšími úmysly hned, jakmile klesneme, nebo nás donutí někomu ublížit, abychom sami uspěli. Druhá možnost nás nechá na okamžik oddechnout, když se vyhneme strachu z bezvýznamnosti, ale pak zuřivě hledáme rozptýlení, abychom uspali své umírající svědomí. Třetí možnost je riskantní podnik, ale osvobodí nás.

Tomáš nežádal úspěch nebo osobnostní růst, protože věděl, že si nepotřebujeme vydobýt Boží lásku. Bůh ji dává zdarma. Potřebujeme ji pouze přijmout. Z toho pak plynou všechna dobrá díla. Spousta životů svatých byla podle mnoha měřítek selháním. Ale oni vytrvali, pomalu rostli ve ctnosti a při setkáních s životními zkouškami byli podporováni pouze Ježíšem. Oni jsou svědky, že Bůh nás nestvořil pro takový ubohý úkol, jako je světský úspěch. Stvořil nás pro lásku.

Jsme pozváni, abychom se ponořili do oceánu, ale místo toho se z něj snažíme pít. Kéž nám slzy zbožnosti svatého Tomáše připomínají, že jsme nebyli zhotoveni pro nic menšího, než je láska Boží. Tato láska pouze čeká na naši odpověď.

Raymond Lagrange OP

<https://www.dominicanajournal.org>

přeložila Jitka Hosanna Štěpánková

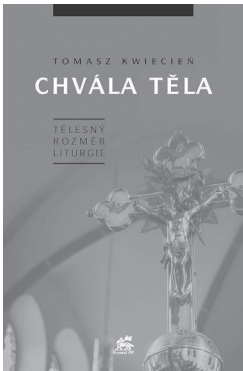
Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Timothy Radcliffe OP: **Ponoř se! Žít svůj křest a biřmování**

„Naší víře se bude dobře dařit jedině tehdy, když znovu objevíme hluboký smysl krásy prostého obřadu křtu. Křest se dotýká nejhlubších dramát lidského života: narození, zamilování se, odvahy vydat se druhým lidem, hledání smyslu, dospívání, vyrovnávání se s utrpením a selháním, a konečně smrti,“ říká v předmluvě autor. Kniha prochází krok za krokem obřad křtu a ukazuje, že je v něm jako v semínku obsažen náš celoživotní program i cíl.

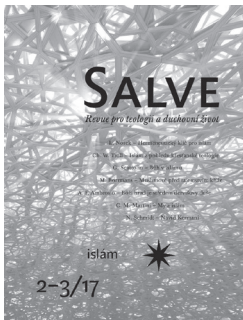
brož., 288 s., 330 Kč, e-kniha 220 Kč

Tomasz Kwiecień: **Chvála těla. Tělesný rozměr liturgie**

Vnější rozměr liturgie napovídá, že Bůh si vyvolil to nejvíce lidské, aby k sobě přitáhl člověka: tělesnost, kterou Bůh stvořil a které požehnal, aby se stala nástrojem setkání s jeho láskou a jeho tajemstvím. Tato kniha zkoumá hmotné, viditelné podmínky božského působení v liturgii i v naší osobní modlitbě.

brož., 176 s., 210 Kč

Salve 2–3/2017 – islám

Toto číslo Salve nahlíží na islám křesťanským pohledem, ovšem odborníků, kteří danou problematiku skutečně a do hloubky znají. Aniž by relativizovali nepopiratelný fakt, že se islám od křesťanství výrazně odlišuje, umožňují udělat si o něm obrázek, který mnohem více odpovídá realitě.

brož., 184 s., 100 Kč

<http://www.krystal.op.cz/>

Co už se nevešlo a co by vás ještě mohlo zajímat:

- chystané akce Dominikánské 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
(za pozornost stojí knižní salón nad knihou T. Radcliffa „Ponoř se!“ a rozprava „Ve jménu Trojice“ o trinitárním rozměru liturgie; štěňata pak jistě zaujme Psí katechismus)
- další novinky a plánované publikace Krystalu OP | <http://www.krystal.op.cz/>
(David Svoboda: Metafyzika vztahů; Tomáš Akvinský: STh Dary Ducha svatého (STh I-II, 68–70); Tomáš Akvinský: STh O člověku (I, 75–76))
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- editorial a podrobný obsah nejnovějšího čísla Salve o islámu | <https://salve.op.cz/>
(v dohledné době také vyjde číslo věnované ekologické etice; postupně se zveřejňují texty ze starších čísel – <https://salve.op.cz/archiv>)

Až se k vám toto číslo dostane, bude už provincie možná mít nového provinciála. OPusculum žel není tak operativní, aby vám mohlo zprostředkovat čerstvé informace z provinční kapituly. Novinky tedy sledujte na <http://op.cz/>. My vám pak v dalším čísle přineseme informace řádně uleželé.

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháček (machacik@volny.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | „Komu fr. Benedikt předá klíče od provincie?“ Foto: Albert Sova
2. s. | Studentská mše sv. v Olomouci. Foto: © Dominik Novák / Člověk a víra
Mše svatá pro Stonožku v Praze. Foto: © Martina Řehořová / Člověk a víra
3. s. | Redakční rada Salve v opatství Nový Dvůr. Foto: © Norbert Schmidt
Knižní salón Krystalu OP. Foto: Albert Sova

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2018

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Provincie před provinční kapitulou 2018

Společné Vánoce u zdislávek

Setkání formátorů LSSD

22 let OPuscula – odkud se vzalo a kam asi směřuje?

Raymond Lagrange OP: Domine, non nisi te

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.